

Ha fény derül

2009 május 24. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [1](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

Kint kánikula volt, bent hűvös és félhomály. Nyilván ez az oka, hogy 30 év elteltével csak arra a két képre emlékszem, amelyet a negatív fény: a mikházi ferences kolostor kertjébe vezető székely kapura és erre az angyalra, amelyet az egyik síremléken vettem észre. E kép kapcsán Mikházáról szólnék Emődi Tamás és Kovács Zsolt írásának felhasználásával.

„A mikházi ferences kolostor a XVII. századi erdélyi kés- reneszánsz építészet egyik legjelentősebb és szakrális jellegű adódóan egyedi emléke. A Székelyföld peremén, a Nyárád mente keleti végében fekvő kolostor elsősorban a XVII–XVIII. század folyamán, de a későbbiekben is a székelység művelődési életének egyik fontos központjaként irányító, oktató, papi utánpótlásképző szerepkört látott el, szellemi és művészettörténeti központként működött. E Szent Ferenc rendjének tagjai által irányított, kultúrateremtő és hagyományápoló tevékenység építészeti kereteként egy XVII. századi templomépület és kolostoregyüttes szolgált. Erdélyben párját ritkító gazdagságú berendezésével, felszerelésével, épületplasztikájával a templom egyedi módon képviseli egy egységében fennmaradt művelődési, értékteremtő műhely teljes körű emléktárát. Az addig a szomszédos Köszvényes filiájaként működő Mikházán Tholdalagi Mihály maroszséki főkapitány támogatásával 1636-tól jelentek meg a boszniai ferencesek, kezdetben fából lévő kolostort és Szent István király titulussal felszentelt kőtemplomot építve. A renden belüli hosszas ellentétek után a kolostor irányítását 1666-tól a magyar barátok vették át. Kájoni János előjárósága alatt a kolostor déli részét átépítették, majd a következő évtizedben belső udvaros, kétemeletes épületté bővítették, melyet azonban a múlt század elején nagymértékben átalakítottak. A ma látható kolostortemplom az 1650–1680-as években épült, több építési fázisban. Ennek eredményeképpen alakult ki a nyugati és északi karzatos, háromhajós, poligonális szentélyzáródású, sekrestyével bővített épület, amelynek északi oldalán – a kolostor és a templom között –, felső szintjein nyolcszögű, hasábos toronytest emelkedik. A hajó alatt többkamrás, XVII–XIX. századi síremlékeket és sírkamrákat magában foglaló kriptá húzódik. Az északi és nyugati kapuk rendkívül kvalitásos, kés- reneszánsz formakincsű, Erdélyben társtalan kőfaragómunkák. A templom berendezése a XVII–XVIII. század fordulójára erdélyi szakrális tereinek egyik legépebben fennmaradt együttesét alkotja.”

Ami a képet illeti: nem lett volna szabad sikerülnie, hisz olyan kevés fény volt, hogy a fénymérő alig mozdult meg. Mégis ez lett az egyik legtöbbet publikált képem, kiállításaimon is sokat szerepel, sőt tananyag. Ezzel mintegy illusztrálhatom, hogy mit nem szabad, de mit lehet, hogyan kell élesre állítani, hogyan kell kompromisszumot kötni, mire képes a film, a nagyítás... Hogy pontosan miről szól ez a felvétel, nem tudom. Talán csak egy angyalról, aki valamilyen üzenetet hoz, vagy visz, de számomra a címnek megfelelően főként a fényről, az árnyékról és a választás szabadságáról.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló